

שלו דין כבוד הבית ודבר שאינו מתפאך, ובו ד' סעיפים:

א מִסְקָנָא דְגִמְרָא
שְׁבֵת כ"ב וּבִקְמָה
דִּבְרֵי ב שֵׁם
ג מִסְקָנָא דְגִמְרָא שְׁבֵת
צ"ה ד טוֹר מְשֵׁם
הַרְמָב"ם פֶּרֶק כ"א

בעדדיו; ואם פי תפלה צר דכשנטול חפץ מן תפלה מניד האילן, קבל
ענין אסור ויהשען באילן, בקריא מהם, בתש אסור, יש"ש, כ"א, ע"ש:

בְּאוֹר הַלֵּכָה

לדברי ירושלמי אלו, עין שם היטב, והעמית דבריו גם בטעמת אשרי' ונתפשט שם איזה אותיות בעצרתו, וכן הביא דברי הירושלמי אלה המאירי בשבת גכ"ד והרמב"ם בלחכות יו"ט ט"ט, אלא ששם קטרו להפך, הנשעניו במש ואין טעמו בבירא, עין שם היטב, אשרי' ע"פ שפירשם הסוד בדרשקם, אשרי' ע"פ שם בן בעקר המביא, מורו פלחיו הדיכוי דסומך בכל כחו אחר, ואם לא מחר, וכמו דפסיק הירושלמי שם בלשון אחר: מאן דאמר הנשעניו, בהחאה דמסתמך עברה (פרוש, מעט), מאן דאמר אין נשעניו, בכובש את כבוד (פרוש, שבושש בלשן כחו על דהפך), והפל חלק אף כל קטום אחד, וכמו שהביא המאירי לתרי יעניש אתה בלא פלגא, אלא הדרוך עיון על דמכשים יושאר ראשונים שלא הביא זה, ואפשר שמשום הלא אתמקרא דשעניו שם בכהגיגה כי אם מדריקא, לא התייקוהו בדרשם. אכןם ע"פ-פל-פנים קשה, שלא העמיקו דברי הירושלמי דאסתמך בהקרא ונאמרת הנה מקום לומר דדברי הירושלמי אולי לעצמיהו בהחאה דאין ורובין על בסקת, עין שם, מה שאין פן לפי ששם העבלי אינו מקרב כלל האי דינא, אבל תחת ששם בכהגיגה העיל מוכח דגם בשיטת העבלי פן, וצריך עיון. ודע, כי האחרונים הביאו דין זה והעמיקוהו אותו במשנה בריה, וכפי מה שפרשנו המעמיקי' השקל והפרי' מדרם, והנסי' ארם ועוד אחד מאחריו זמנו פרשו באופן אחר, הסניג' שיש חלוק בין אם האילו' בריא אף מלש' ונשע' דשם אחר משום הוה מתנגד, ואששמיט מניהו הירושלמי חלו' דמכות בהקרא דאדאם קאי, והקאמה הוה להלשען באילו' אסור אף אם אינו מנידו, דהא תשמיש גמור הוא, ולא אששמן שש"ס דמחר להשתמש באילו' כקקום שאינו מנידו, רק דמש"ס משמע דהיקא דמנידו אסור אפילו בלא שמוש, דהו גופא שמוש הוא. וכן היטב במאירי ונאור ויצע פקח ה' דיום' טעמו, ומה שפירס' סמ"א דאם דאין האילו' הוא בע' מסר, ע"פ דהקטנה מניד דאינו סומך עליו כי אם מעט, דאי לא הכי אסור בכל גווי':

* אסור לכתוב וכו'. ויש קנה משום שבות [במיוחד שם בדרך צה], ואי מבין קנה לאשורוי גמול, משמע בתוספות שם ויש קנה חייב חטאת, וכן משמע מפשטה דלשונה דהרמב"ם פ"ק כא. ודעת הרמב"ן בפרק כל הפלים יהא

א (א) דבר שאין מתכון. זה לשון הרמב"ם: דברים שמתרין לעשותן בשבת, ובשעת צויתן אפשר שמתעשה בגללן מלאכה אחרת ואפשר שלא מתעשה, אם לא נתפזן לאותה מלאכה מתפר, וכן פננת המספר: (ב) פסיק רישא. פרוש, שבודאי מתעשה מלאכה האסרתה (ג) הלפנ. פרוש, פיון דדבר שאין מתכון מחר. הלפנ גורר דאחשיליג: הכרחותו מצינו

ותולדה דחורש, אפלו הכי לאו פסיק רישא הוא אפלו בקרקע
 יום. דמטרת לה לשאם על כתפו, ובין חטנים יכבול לקחם על
 דולים ביותר אסור לגרר על הארץ, דפסיק רישא הוא, דבדוצא
 ידיו מרצף אטו אינו מרצף: (ה) לרבעי. להזהות מים על קרקע
 מתקלאים הנמזות בעפר ובאבק, אפלו הכי מטר פיון דאינו
 משמיר⁽¹⁸⁾ [גמרא]: ב (ו) לכבד הבית. (ג) דמזיו עפר ממקומו,

שֶׁנֶעֱשׂוּ תְרִיצִים בְּקִרְקֵה, וְאֵיכָא בְּזֵה מִשּׁוּם (ב) חֲשֵׁשׁ חוֹפֵר דְּהוּא שְׂאִינָה מְרַצֶּפֶת, דְּאִפְשָׁר שְׁפִיר שְׁלֵא תַחֲרִץ בְּקִרְקֵה⁽¹¹⁾: (ד) בִּין גָּד בְּתַפֵּו, אֶפְלוּ כִּי מִתֵּר לֹו לִגְרָם עַל הָאֶרֶץ. כִּתְבִּי מִסְגֵּר אֲבִירָתָם, וְעֲשֵׂה תַרְחִץ⁽¹²⁾, (ג) וְאֶפְלוּ מְרַצֵּף בְּקִרְקֵה שֶׁל שֵׁשׁ אֲסוּר לִגְרֵר, דֵּה הִפִּית כְּדִי שְׁלֵא יַעֲלֶה הָאֶבֶן, דְּאֶרֶץ-עֲלִיב דְּבִתְרַבְּזָה, כִּמְה פַעֲמֵי מִתְּפִנֵן וְגַם לֹאוּ פְסִיק רִישָׁא הוּא, וְאֶפְלוּ בְּקִרְקֵה שְׂאִינָה מְרַצֶּפֶת

[illegible]

1. sprinkle